

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyně Mgr. Helenou Konečnou ve věci

žalobce: **P. K.**

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
Odbor azylové a migrační politiky
se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3
poštovní schránka 21/OAM

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 7. 2018, čj. OAM-113/LE-LE05-LE05-2018, ve věci mezinárodní ochrany,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou ze dne 24. 7. 2018 domáhá přezkoumání shora označeného rozhodnutí žalovaného (dále také „správní orgán“), kterým mu nebyla udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

2. V odůvodnění napadeného rozhodnutí se žalovaný zabýval důvody pro udělení azylu ve smyslu ustanovení § 12 zákona o azylu, existencí důvodů pro udělení azylu za účelem sloučení rodiny ve smyslu § 13 cit. zákona a pro udělení humanitárního azylu ve smyslu § 14 cit. zákona, dále se zabýval důvody pro udělení doplňkové ochrany ve smyslu § 14a cit. zákona a konečně i existencí důvodů pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny ve smyslu § 14b cit. zákona. Dospěl přitom k závěru, že v případě žalobce není dán žádný z důvodů pro udělení mezinárodní ochrany, jak jsou předvídaný výše citovanými ustanoveními zákona o azylu.

II. Shrnutí argumentace obsažené v žalobě

3. Shora uvedené rozhodnutí napadl žalobce včas podanou žalobou, v níž namítal, že nesouhlasí s tím, že nesplňuje podmínky na udělení azylu dle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu, jak uvedl žalovaný. To zdůvodnil svým nesouhlasem s válečným konfliktem na Ukrajině a nesouhlasem s politickým vedením ukrajinského prezidenta. Uvedl, že z důvodu svého „přesvědčení o válečném konfliktu na Ukrajině“ nemůže splnit povolávací rozkaz, čímž se vystavuje stíhání a ponižujícímu zacházení. Je přesvědčen o tom, že válečný konflikt na Ukrajině je neoprávněný, a připomněl, že situaci svévolného násilí na civilních osobách oficiálně uznává i Organizace spojených národů zabývající se stavem lidských práv na Ukrajině. Závěrem vyslovil požadavek na přezkoumání jeho žádosti o udělení azylu v České republice.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

4. Žalovaný ve vyjádření k žalobě popřel oprávněnost žalobních námitek a setrval na správnosti žalobou napadeného rozhodnutí, na které odkázal, odkázal i na písemnosti založené ve správním spisu a navrhl zamítnutí žaloby. Má za to, že postupoval plně v souladu se zákonem o azylu a jednotlivými ustanoveními zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“).
5. Žalovaný uvedl, že při posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce z hlediska důvodů pro udělení azylu vycházel především z výpovědí a vyjádření žalobce a dále z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv na Ukrajině a které jsou součástí spisového materiálu k žádosti o udělení mezinárodní ochrany.
6. Dále žalovaný uvedl, že vojenská služba se řídí na Ukrajině zákonem, přičemž právo je vymahatelné a podmínky výkonu vojenské služby jsou zcela standardní. Podle Ženevské konvence není ani vyhýbání se nástupu vojenské služby či dezerce, byť by byla trestná, důvodem pro udělení mezinárodní ochrany, neboť podle Příručky procedur a kritérií pro přiznání postavení uprchlíka podle Úmluvy o právním postavení uprchlíků (Ženeva 1951) a Protokolu týkajícího se právního postavení uprchlíků (New York 1967), vydané UNHCR v Ženevě v září roku 1979, „člověk jasně není uprchlíkem, pokud jeho jediným důvodem pro dezerci či vyhýbání se nástupu vojenské služby je jeho averze vůči vojenské službě nebo strach z boje.“ Na Ukrajině sice skutečně hrozí za nenastoupení vojenské služby trest odnětí svobody na 2-5 let, to však teprve v případě, že si dotyčný převezme povolávací rozkaz. Dokud občan rozkaz osobně proti podpisu nepřevzme, není trestně postižitelný. Z tohoto důvodu je v ukrajinských podmínkách běžné vyhýbání se vojenské službě právě vyhýbáním se převzetí povolávacího rozkazu a osoby dlouhodobě pobývající v zahraničí nejsou do ukrajinské armády povolávány. Navíc jsou do oblastí

bojů nasazováni již pouze profesionální vojáci a dobrovolníci, mobilizovaní záložníci byli demobilizováni a další mobilizace se neplánuje. Nedobrovolné nasazení do bojů tedy žalobci nehrozí a stejně tak mu aktuálně nehrozí žádný postih za nenastoupení vojenské služby.

7. Žalovaný konstatoval, že mezi důvody pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu nelze podřadit ani obavu žalobce z případného nástupu vojenské služby. Snaha vyhnout se nástupu do armády není sama o sobě důvodem k udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu, zejména pokud povinnost ji nastoupit se týká všech obyvatel země bez ohledu na jejich rasu, národnost, náboženství či politické přesvědčení. Branná povinnost je zcela legitimní občanskou povinností, což uznává nejen Úmluva o právním postavení uprchlíků z roku 1951 (dále jen Ženevská konvence), ale i Mezinárodní pakt o občanských a politických právech a Úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod. Podle Ženevské konvence není ani vyhýbání se nástupu vojenské služby či dezerce, byť by byla trestná, důvodem pro udělení mezinárodní ochrany, neboť podle Příručky procedur a kritérií pro přiznání postavení uprchlíka podle Úmluvy o právním postavení uprchlíků (Ženeva 1951) a Protokolu týkajícího se právního postavení uprchlíků (New York 1967), vydané Úřadem Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky v Ženevě v září roku 1979 „člověk jasně není uprchlíkem, pokud jeho jediným důvodem pro dezerci či vyhýbání se nástupu vojenské služby je jeho averze vůči vojenské službě nebo strach z boje“.
8. Žalovaný dále konstatoval, že výčet důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu je taxativní, tzn. že jiné než skutečnosti uvedené v citovaném ustanovení nezakládají důvod pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu. Snahu žalobce zůstat v ČR a žádostí o mezinárodní ochranu si zde legalizovat pobyt poté, co mu byl uložen trest vyhoštění, však těmto důvodům podřadit nelze. Stejně tak jim nelze podřadit fakt, že žalobce má v ČR určité zázemí, včetně ubytování a práce.
9. Za důvod pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu pak nelze dle žalovaného považovat ani zhoršenou bezpečnostní situaci na Ukrajině, kterou žalobce také zmiňoval. Konkrétně se jedná o různě intenzivní ozbrojené střety mezi ukrajinskými bezpečnostními složkami a místními separatisty v Doněcké a Luhanské oblasti na východě Ukrajiny při hranicích s Ruskem. Ve zbytku země je bezpečnostní situace nezměněná a zcela stabilní. Žalobce pochází z nejzápadnější části Ukrajiny - ze Zakarpatské oblasti, kde žil až do svého odjezdu z vlasti. Tato oblast je velmi vzdálená od oblasti ozbrojených střetů a tohoto regionu se zmíněná zhoršená bezpečnostní situace vůbec netýká, jak potvrzují shromážděné informace.
10. Žalovaný uzavřel, že žalobce měl svou pobytovou situaci řešit jinou zákonnou cestou, nikoli prostřednictvím azylové procedury. Pro účely legalizace pobytu na území ČR není možné specifický institut mezinárodní ochrany zneužívat.
11. Žalovaný má za to, že pečlivě a svědomitě hodnotil celou situaci žalobce a opatřil si k tomu veškeré potřebné podklady, včetně dostatečně vyčerpávajících informací o zemi původu. Nelze tak ani akceptovat tvrzení žalobce, že není možný jeho návrat na Ukrajinu, neboť bylo jednoznačně prokázáno, že za své politické názory nebyl nikdy pronásledován ani postižen ve smyslu zákona o azylu.

IV. Posouzení věci krajským soudem

12. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen "s. ř. s."). Učinil tak bez nařízení jednání postupem za podmínek stanovených dle ustanovení § 51 odst. 1 věty druhé s. ř. s. a dospěl soud k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům, přičemž žalobu důvodnou neshledal.
13. Z předloženého správního spisu vyplynulo, že žalobce podal dne 18. 6. 2018 žádost o poskytnutí mezinárodní ochrany v České republice. Dne 4. 7. 2018 poskytl údaje k žádosti, kdy za důvod žádosti o mezinárodní ochranu uvedl, že ji podal kvůli válce a politické situaci na Ukrajině, že neví, do čeho by se vracel, že všichni tam musí do války a že i on má doma povolávací rozkaz. Téhož dne s ním byl proveden i pohovor. Při něm uvedl, že v České republice používal padělaný rumunský doklad, kvůli čemuž je nyní ve vězení. Uvedl, že je ukrajinské národnosti, pravoslavného vyznání, že nemá žádné politické přesvědčení a nikdy nebyl členem žádné politické strany ani organizace. Před odjezdem z vlasti žil v obci Novobarovo v Zakarpatské oblasti. Z Ukrajiny odjel v roce 2005 nebo 2006 přes Slovensko do České republiky, měl pracovní vízum a živnostenský list. Do České republiky jezdil za prací opakovaně již od roku 2002. V současnosti nemá žádné vízum ani povolení k pobytu a o mezinárodní ochranu nikdy nežádal. K dotazu správního orgánu zopakoval, že žádost o mezinárodní ochranu podal kvůli válce a politické situaci na Ukrajině a že neví, do čeho by se vracel. Uvedl, že na Ukrajině musí všichni do války a že také on má doma povolávací rozkaz. V České republice by chtěl zůstat, neboť zde má práci i ubytování. Žalobce má na Ukrajině syna narozeného v roce 2000, neví však kde je, protože nejsou v kontaktu.
14. Součástí správního spisu jsou dále informace shromážděné žalovaným ohledně politické a ekonomické situace a stavu dodržování lidských práv na Ukrajině, konkrétně vycházel ze Zprávy Úřadu Vysokého komisaře Organizace spojených národů pro lidská práva o stavu lidských práv na Ukrajině ze dne 12. 12. 2017, ze zprávy organizace Freedom House - Svoboda ve světě 2018 - Ukrajina z ledna 2018, z Výroční zprávy organizace Amnesty International 2018 ze dne 22. 2. 2018, z Výroční zprávy organizace Human Rights Watch 2018 ze dne 18. 1. 2018, ze Zprávy Ministerstva zahraničí USA o dodržování lidských práv na Ukrajině ze dne 20. 4. 2018 a z Informace odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra ČR ze dne 22. 1. 2018, Ukrajina - Situace v zemi a z Informace MZV ČR čj. 110372/2018-LPTP ze dne 16. května 2018.
15. S podklady pro rozhodnutí ve věci byl žalobce seznámen ve smyslu ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu dne 4. 7. 2018.
16. Předmětem soudního přezkumu je rozhodnutí, kterým žalovaný dospěl k závěru, že u žalobce není dán žádný z důvodů pro udělení mezinárodní ochrany dle zákona o azylu.
17. Žalobce v žalobě proti rozhodnutí žalovaného označil za důvod žádosti o mezinárodní ochranu svůj nesouhlas s válečným konfliktem na Ukrajině a nesouhlas s politickým vedením ukrajinského prezidenta. Uvedl, že z důvodu svého přesvědčení nemůže splnit povolávací rozkaz, čímž se vystavuje stíhání a ponižujícímu zacházení.
18. Krajský soud na úvod předesílá, že není smyslem soudního přezkumu podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, čj. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007,

čj. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, čj. 2 Afs 37/2012-47; všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).

19. Z ustanovení § 28 odst. 1 zákona o azylu vyplývá, že mezinárodní ochranu lze udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany; shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle § 12, § 13 nebo § 14, udělí azyl přednostně. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, v souladu se zákonem posoudí, zda-li cizinec nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany.
20. Důvody udělení azylu upravuje zákon o azylu v ustanovení § 12 tak, že azyl se udělí cizinci, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
21. Žalobce se v žalobě dovolával naplnění podmínek pro udělení mezinárodní ochrany, k čemuž zmiňoval válečný konflikt na Ukrajině, hrozbu stíhání a ponižujícího zacházení z důvodu nesplnění povolávacího rozkazu a svévolné násilí na civilních osobách.
22. Krajský soud proto přezkoumal, zda se žalovaný uvedenou problematikou dostatečným způsobem zabýval. A dospěl k závěru, že ano.
23. Pokud jde o udělení azylu z důvodů vymezených v § 12 písm. a) zákona o azylu, pak to nepřicházelo vůbec v úvahu, protože žalobce zcela jasně uvedl, že nebyl členem žádné politické strany či zastáncem určitých politických názorů. Důvody svého odchodu z Ukrajiny s touto problematikou vůbec nespojoval.
24. Existenci důvodů pro udělení azylu vymezených v § 12 písm. b) zákona o azylu se žalovaný zabýval podrobně na straně 3 až 4 napadeného rozhodnutí. K těmto závěrům nemá krajský soud v podstatě co dodat a plně se s nimi ztotožňuje. Důvody podání žalobcovy žádosti o mezinárodní ochranu nelze zahrnout pod žádný z daných zákonných důvodů. Žalobce jako důvod uvedl svůj nesouhlas s válkou na Ukrajině, případné následky nesplnění povolávacího rozkazu a své vnitřní přesvědčení o neoprávněném válečném konfliktu z důvodu svévolného násilí na civilistech. Žalovaný vyhodnotil irelevantnost těchto důvodů pro žádost o udělení azylu dle § 12 zákona o azylu i s ohledem na znění Příručky procedur a kritérií pro přiznání postavení uprchlíka podle Úmluvy o právním postavení uprchlíků a Protokolu týkajícího se právního postavení uprchlíků vydané UNHCR v Ženevě v září 1979 zcela přílehlavě (viz zejména strana 4 napadeného rozhodnutí).
25. Ve shodě se žalovaným proto krajský soud uzavírá, že v průběhu správního řízení ani v průběhu řízení soudního nebyla prokázána na straně žalobce existence důvodů pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu.
26. Za zákonné a zjištěným informacím odpovídající považuje krajský soud i neudělení azylu dle § 13 zákona o azylu (tzv. azyl za účelem sloučení rodiny) i neudělení humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu, neboť v případě žalobce k tomu nebyl shledán zákonný podklad ani opodstatněnost. Rovněž v žalobě žalobce žádné konkrétní námitky či

výhrady k neudělení azylu za účelem sloučení rodiny či humanitárního azylu ani neuvedl.

27. Následně krajský soud přezkoumal postup správního orgánu ohledně naplnění podmínek pro udělení doplňkové ochrany, jak mu to ukládá § 28 ve spojení s § 14a a § 14b zákona o azylu.
28. Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.
29. Smyslem a účelem doplňkové ochrany je poskytnout subsidiární ochranu a možnost legálního pobytu na území České republiky těm žadatelům o mezinárodní ochranu, kterým nebyl udělen azyl, ale u nichž by bylo z důvodů taxativně uvedených v § 14a zákona o azylu neúnosné nebo jinak nežádoucí požadovat jejich vycestování.
30. V odůvodnění této části rozhodnutí žalovaný vycházel jak z informací od žalobce, tak z informací získaných v průběhu správního řízení (jejich výčet je uveden na straně 2 napadeného rozhodnutí), které lze označit za objektivní, transparentní a aktuální v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí a způsobilé k posouzení, zda žalobci hrozí pro případ návratu skutečné nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu.
31. Z pohledu ustanovení § 14a odst. 2 písm. a) zákona o azylu je nutno předně konstatovat, žalobce neuvedl a žalovaný ani soud nenalezl žádné skutečnosti, na základě kterých by žalobci mohla v případě návratu do vlasti hrozit vážná újma formou uložení nebo vykonání trestu smrti, neboť Ukrajina patří mezi státy, které trest smrti zrušily, a to pro všechny trestné činy již v roce 2000.
32. Žalovaný se vypořádal s neexistencí hrozby v podobě mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání (§ 14a odst. 2 písm. b/) zákona o azylu), když mimo jiné přílehlavě poukázal na čl. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a svobod a související judikaturu Evropského soudu pro lidská práva, podle které pouhá možnost špatného zacházení nemá sama o sobě za následek porušení předmětného článku. Aby byl případný trest ponižující, muselo by doprovodné ponížení a pokoření dosáhnout mimořádného stupně úrovně, jejíž ohodnocení závisí na souhrnu všech okolností případu. Takové nebezpečí přitom lze shledat pouze tam, kde hrozí reálně a bezprostředně, nikoliv tam, kde nastat nemusí či může nastat jedině v případě přidružení se jiných okolností nebo skutečností, které dosud nelze předjímat.
33. Žalobcem popisovaná obava ze stíhání a ponižujícího zacházení z důvodu válečného konfliktu v zemi a v důsledku nesplnění povolávacího rozkazu pod výše definovanou

hrozbu vážné újmy subsumovat nelze. Žalobce ve správním řízení a ani v žalobě nehovořil ani o žádných konkrétních problémech se státními orgány či bezpečnostními složkami, kterým by na Ukrajině někdy čelil.

34. K otázce povolání k výkonu vojenské služby a nasazení do války krajský soud shrnuje, že branná povinnost je zcela legitimní i podle mezinárodních úmluv, jimiž je Česká republika vázána (Ženevské úmluva, Mezinárodní pakt o občanských a politických právech, Úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod). Krajský soud zde odkazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu, který se opakovaně zabýval problematikou odmítání nástupu vojenské služby, lze tak odkázat např. na rozsudek ze dne 29. 3. 2004, čj. 5 Azs 4/2004-49, v němž se uvádí: „*Odmítání nástupu k výkonu vojenské služby, která je ve státě původu povinná, nelze bez dalšího považovat za důvod pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, zvláště není-li takové odmítání spojeno s reálně projeveným politickým přesvědčením nebo náboženstvím*“, nebo na rozsudek ze dne 7. 8. 2012, čj. 2 Azs 17/2012-44, v němž je uvedeno: „*Samotné odmítání vojenské služby odůvodněné obavami z pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu ještě nezakládá, a to ani tehdy, pokud by výkon vojenské služby byl spojen s rizikem účasti při bojových akcích ve válečném konfliktu*.“ Jak dále shledal Nejvyšší správní soud např. v usnesení ze dne 27. 5. 2015, čj. 2 Azs 52/2015-52: „*Sama o sobě nemůže být povinnost vykonat vojenskou službu, a to ani případně ve skutečném bojovém nasazení, považována za azylově relevantní důvod, neboť takováto povinnost je běžná v řadě demokratických států s vysokým standardem ochrany základních práv*.“ Nutno dodat, že žalobce v řízení žádný povolávací rozkaz ani nepředložil.
35. Uvedené závěry lze vztáhnout i na projednávanou věc. Požadavek státu na výkon vojenské povinnosti nelze dle ustálené judikatury považovat za pronásledování, jedná se o legitimní požadavek státu na své občany, směřující k obraně státu v případě ohrožení a občané jsou povinni mu vyhovět. Samotná neochota žalobce nastoupit do armády z důvodu nesouhlasu s válečným konfliktem nebo snaha vyhnout se nástupu do armády není sama o sobě důvodem k udělení mezinárodní ochrany, zejména pokud povinnost jí nastoupit se týká všech obyvatel země bez ohledu na jejich rasu, národnost, náboženství či politické přesvědčení. Jak připomněl žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí s odkazem na Příručku procedur a kritérií pro postavení uprchlíka podle Úmluvy o právním postavení uprchlíků (Ženeva 1951) a Newyorského Protokolu (1967), vydané UNHCR v Ženevě v září roku 1979, „*člověk jasně není uprchlíkem, pokud jeho jediným důvodem pro dezerci či vyhýbání se nástupu vojenské služby je jeho averze vůči vojenské službě nebo strach z boje*.“ Krajský soud se tak zcela ztotožnil se závěrem žalovaného, že žalobci v případě návratu do vlasti hrozba vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu, ani ve smyslu judikatury Evropského soudu pro lidská práva k čl. 3 Evropské úmluvy o lidských právech, nehrozí.
36. Lze poznamenat, že k otázce azylové irelevance branné povinnosti ve vztahu k aktuálnímu konfliktu na Ukrajině se již nespočetněkrát ve své judikatuře vyjádřil Nejvyšší správní soud, např. v usneseních ze dne 24. 5. 2017, čj. 1 Azs 80/2017-40, ze dne 20. 4. 2016, čj. 2 Azs 67/2016-2, nebo ze dne 17. 6. 2015, čj. 6 Azs 86/2015-31. Lze navíc konstatovat, že na Ukrajině byla zavedena možnost výkonu náhradní civilní služby, která umožňuje neúčastnit se bojových akcí z důvodu silného náboženského přesvědčení (viz např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 2017, čj. 2 Azs 264/2016-59).

37. Pokud jde o žalobcem v žalobě zmiňované svévolné násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu (tj. důvod pro udělení doplňkové ochrany kvalifikovaný v § 14a odst. 2 písm. c/ zákona o azylu), zabýval se žalovaný dostatečně i touto otázkou. Konstatoval, že na základě shromážděných informací neprobíhá na Ukrajině takový ozbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo možno pokládat ve vztahu k žalobci za vážnou újmu ve smyslu citovaného ustanovení. A to při vědomí probíhajících ozbrojených střetů mezi ukrajinskými bezpečnostními složkami a místními separatisty v části Doněcké a Luhanské oblasti. Příležitostně však zdůraznil, že žalobce v těchto oblastech nepobýval ani před svým odjezdem z Ukrajiny a nemá ani důvod se tam vracet. Žalobce totiž pochází z nejzápadnější části Ukrajiny - ze Zakarpatské oblasti, která je od oblasti ozbrojených střetů vzdálená a ozbrojený konflikt v ní neprobíhá.
38. Krajský soud při vědomí složité bezpečnostní i ekonomické situace na Ukrajině pouze stručně doplňuje, že z informací dostupných mu z úřední činnosti, včetně zpráv z veřejných sdělovacích prostředků, lze shodné závěry učinit i v současnosti. K samotné bezpečnostní situaci na Ukrajině pak lze připomenout, že se vnitřní konflikt geograficky ustálil na východě země, jeho intenzita výrazně kolísá a nelze ho hodnotit jako tzv. totální konflikt vykazující vůči žalobci konkrétní individualizované nebezpečí. Krajský soud v tomto směru poukazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu k bezpečnostní situaci na Ukrajině, v níž tento soud opakovaně uvedl, že „na Ukrajině nelze ani dříve, ani v současné době klasifikovat situaci jako „totální konflikt“, neboť probíhající ozbrojený konflikt nedosahuje takové intenzity, že by každý civilista z důvodu své přítomnosti na území Ukrajiny byl vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy. Nutno upozornit, že se jedná o konflikt izolovaný pouze na východní části Ukrajiny, přičemž jeho intenzita i v dotčených oblastech výrazně kolísá.“ (viz např. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 8. 2017, čj. [10 Azs 112/2017-42](#), ze dne 29. 11. 2017, čj. [2 Azs 363/2017-35](#) či ze dne 7. 3. 2018, čj. [1 Azs 440/2017-27](#)). Na tyto své závěry odkazuje Nejvyšší správní soud i ve svých pozdějších rozhodnutích, z čehož lze dovodit, že ani aktuální hodnocení bezpečnostní situace na Ukrajině Nejvyšším správním soudem nedoznalo žádných změn.
39. Krajský soud proto uzavírá, že v žalobcově případě nebylo prokázáno ani naplnění podmínek pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu.
40. Přisvědčit musí krajský soud i závěru žalovaného, že vycestování žalobce není v rozporu s mezinárodními závazky České republiky (§ 14a odst. 2 písm. d/ zákona o azylu).
41. Závěrem nutno znovu připomenout, že mezinárodní ochrana ve smyslu zákona o azylu je právním institutem výjimečným, jehož smyslem je poskytnout žadateli ochranu, nikoliv však před jakýmkoli negativními jevy v zemi jeho původu, nýbrž jen z důvodů upravených v zákoně o azylu.
42. Pro úplnost lze poznamenat, že ustanovení § 14b zákona o azylu upravuje doplňkovou ochranu za účelem sloučení rodiny. V tomto směru však žalobce žádné důvody neuváděl a žalobní námitky nevznsl.
43. Krajský soud na základě výše uvedeného uzavírá, že neshledal žádné vady správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, ověřil, že rozhodnutí bylo vydáno na základě náležitě zjištěného skutkového stavu, neboť žalovaný vycházel z aktuálních informací z vícero objektivních zdrojů, přičemž dostatečně a přezkoumatelně odůvodnil, proč žalobci nelze udělit některou z forem mezinárodní ochrany.

V. Závěr a náklady řízení

44. Žalobou napadené rozhodnutí tedy bylo vydáno v souladu se zákonem, proto soud žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
45. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný, který měl ve věci plný úspěch, by měl právo na náhradu nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Z obsahu soudního spisu je však patrné, že žalovanému žádné náklady v řízení před soudem nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, a proto soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 11. prosince 2018

Mgr. Helena Konečná v. r.
samosoudkyně